

35 ГОД НА ВАРЦЕ ЗДАРОЎЯ

Цяжка знайсці словы, каб ахарактарызаваць гэтага чалавека. Здаецца, усе прыметнікі падыходзяць: чулы, прышчыповы, разумны, напорысты, уважлівы, таварыскі і г. д. Але, бадай, самае галоўнае, што вызначае рэктара Віцебскага дзяржаўнага медыцынскага інстытута, кандыдата медыцынскіх навук, дацэнта, заслужанага ўрача рэспублікі Яўгена Нікандравіча Мядзведскага, — гэта вялікае пачуццё абавязку перад Радзімай, перад Камуністычнай партыяй, членам якой ён з'яўляецца, перад народам, з гущыні якога ён выйшаў і якому служыць сумленна, аддана з маладых год.

...Жэня Мядзведскі закончыў медыцынскі інстытут. Амаратар музыкі, спеваў, танцаў, заўзяты актывіст грамадскай работы, ён быў душой студэнцкага калектыву. За дзелавітасць, здольнасць, поспехі ў вучобе яго паважаў прафесарска-выкладчыцкі састаў. І вось апошнія экзамены. 22 чэрвеня 1941 года. Гігіена. Гэты прадмет, як іншыя, Жэня ведаў добра, і таму, як заўсёды, пайшоў здаваць адным з першых. І раптам у аўдыторыю ўварвалася жудасная вестка: фашысцкая Германія вераломна напала на Савецкі Саюз...

Дыплом атрымліваць не было калі. З маленькай паперкай, у якой было напісана, што Яўген Нікандравіч Мядзведскі закончыў у 1941 годзе Віцебскі медыцынскі інстытут, малады хлопец ідзе ў ваенкамат. Але... позна. Ён убачыў толькі, як грузілі на машыну апошнія абсталяванні. Разам з аднакурснікамі Жэня едзе на ўсход. У Смаленску выйшаў. Горад у

агні. Ваенкамат згарэў. Але каля былога памяшкання ваенкамата запісвалі добраахвотнікаў. Так малады ўрач трапіў у кавалерыйскі полк Савецкай Арміі, у якім праслужыў усе чатыры гады. Першае баявое хрышчэнне атрымаў у Смаленскай вобласці. Затым іх было многа. Удзельнічаў у абароне Тулы і Масквы, у вызваленні Калугі, Кіева, Жытоміра, Львова, Перамышля, у аперацыі па злучэнню з чэхаславацкімі партызанамі, дзе быў ранены, і ў іншых баях.

У разбураны родны Віцебск Мядзведскі вярнуўся ў лістападзе 1945 года. І адразу ж — за справу, за аднаўленне народнай аховы здароўя. Ён стаў галоўным урачом паліклінікі імя Леніна, лячэбнай установы, якая размясцілася па вуліцы Талстога ў памяшканні без вокнаў, без дзвярэй, без печы. Усё прыйшлося рабіць сваімі рукамі, сваім розумам і вядома ж — душой.

— Гісторыі хваробы запаўнялі на газетах, — успамінае Яўген Нікандравіч. — Працавалі і днём, і ноччу.

Такая ж цяжкая ноша была ўскладзена і на плечы жонкі Яўгена Нікандравіча — Нэлі Аляксеўны, якая ў першы ж пасляваенны год працавала галоўным урачом радзільнага дома ў Віцебску. Па сутнасці, стварала яго.

Арганізатарскія здольнасці Яўгена Нікандравіча былі заўважаны ў партыйных, савецкіх органах. І ён накіроўваецца на пасаду загадчыка раённага, гарадскога, затым абласнога аддзелаў аховы здароўя. Такім чынам, усе гады пасляваеннага аднаўлення, станаў-

лення народнай аховы здароўя вобласці прайшлі пры непасрэдным удзеле Яўгена Нікандравіча Мядзведскага.

І толькі ў 1954 годзе ён змог ажыццявіць сваю даўною мару — пайсці ў навуку. Спачатку асістэнт кафедры отарыналарынгалогіі, затым — дацэнт. У 1964 годзе паспяхова абараніў кандыдацкую дысертцыю. Аз 1965 года Яўген Нікандравіч назначасца рэктарам медыцынскага інстытута. На гэтай пасадзе найбольш ярка праявіліся яго арганізатарскія здольнасці ў вырашэнні актуальных задач, што стаяць перад інстытутам у навуковай, педагогічнай, выхаваўчай, лячэбнай і грамадскай дзейнасці, якім ён аддае ўсе свае сілы, веды, багаты жыццёвы вопыт, свой арганізатарскі талент.

Так, ён валодае сапраўдным талентам у гэтым напрамку. Да кожнага знойдзе падыход, бо ведае характар, лічыцца з асобай чалавека, яго густам, звычкамі і здольнасцямі. Дзякуючы гэтаму ў інстытуце здаровая, творчая атмасфера. Як рэктар Яўген Нікандравіч вялікую ўвагу ўдзяляе праблеме падрыхтоўкі навукова-педагагічных кадраў. За гады васьмай пяцігодкі ў інстытуце падрыхтавана 75 кандыдатаў і 8 дактароў навук, а за гады дзевятай пяцігодкі — 49 кандыдатаў і 20 дактароў навук. Або ўзяць такія лічбы. За ўсе пасляваенныя гады інстытут падрыхтаваў 45 дактароў навук, з іх 32 — за апошнія трынаццаць год.

Вялікую ўвагу Яўген Нікандравіч удзяляе пытанням выхавання студэнтаў у духу камуністычнай маралі, быту студэн-

таў, развіццю спорту і мастацкай самадзейнасці, вучэбна-даследчай і навукова-даследчай работы студэнтаў. Сёння ўсе студэнты забяспечаны інтэрнатам, усе праводзяць вучэбна-даследчую работу. У студэнцкім навуковым таварыстве працуе каля 70 працэнтаў студэнтаў ВНУ. Рэктар арганізаваў студэнцкую навукова-даследчую лабараторыю па праблеме вышэйшай медыцынскай адукацыі і садзейнічаў паспяховаму развіццю студэнцкага канструктарскага бюро.

Вялікая працаздольнасць і патрабавальнасць да сябе дазваляюць Яўгену Нікандравічу паспяхова весці і рознабаковую грамадскую работу. Ён — член парткома інстытута, дэпутат гарадскога Савета, член Акцыёрскага райкома і абкома КПБ, старшыня абласнога таварыства «Веды», старшыня савета рэктараў ВНУ вобласці, член рэдакцыйнага савета часопіса «Здравоохранение Белоруссии», член Усесаюзнага савета па НІРС.

Савецкі ўрад высока ацаніў рознабаковую дзейнасць Я. Н. Мядзведскага. За вялікія заслугі ў час Вялікай Айчыннай вайны і ў перыяд мірнага будаўніцтва ён узнагароджан ордэнамі Чырвонай Зоркі і Працоўнага Чырвонага Сцяга, 6 медалямі, Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета БССР, значком «Выдатніку аховы здароўя». У 1968 годзе яму прысвоена званне заслужанага ўрача Беларускай ССР.

Нястомны, ініцыятывны, ён умее сходзіцца з людзьмі, паспраўднаму сябраваць і разам з тым патрабаваць ад сябе і ад тых, хто побач, сумленных, доб-

разычлівых, сапраўды чалавечых адносін да справы, што вырашасца, да моладзі, да людзей, з якімі сустракаецца.

Свой 60-гадовы юбілей Яўген Нікандравіч сустракае ў поўным росквіце творчых сіл. Для яго характэрны шырокая эрудыцыя, канкрэтнасць і лагічнасць мыслення, паслядоўнасць, настойлівасць і добра-сумленнасць у рабоце, прышчыповасць. Дзякуючы гэтым якасцям Яўген Нікандравіч карыстаецца заслужаным аўтарытэтам.

Медыцынская грамадскасць, супрацоўнікі і студэнты інстытута, таварышы і сябры горада і сардэчна віншуюць Яўгена Нікандравіча са слаўным юбілеем, жадаюць яму моцнага здароўя, асабістага шчасця і далейшых поспехаў у грамадскай, педагогічнай, навуковай і лячэбнай рабоце.

Л. БАГДАНОВІЧ,
прафесар, заслужаны дзеяч навукі БССР.